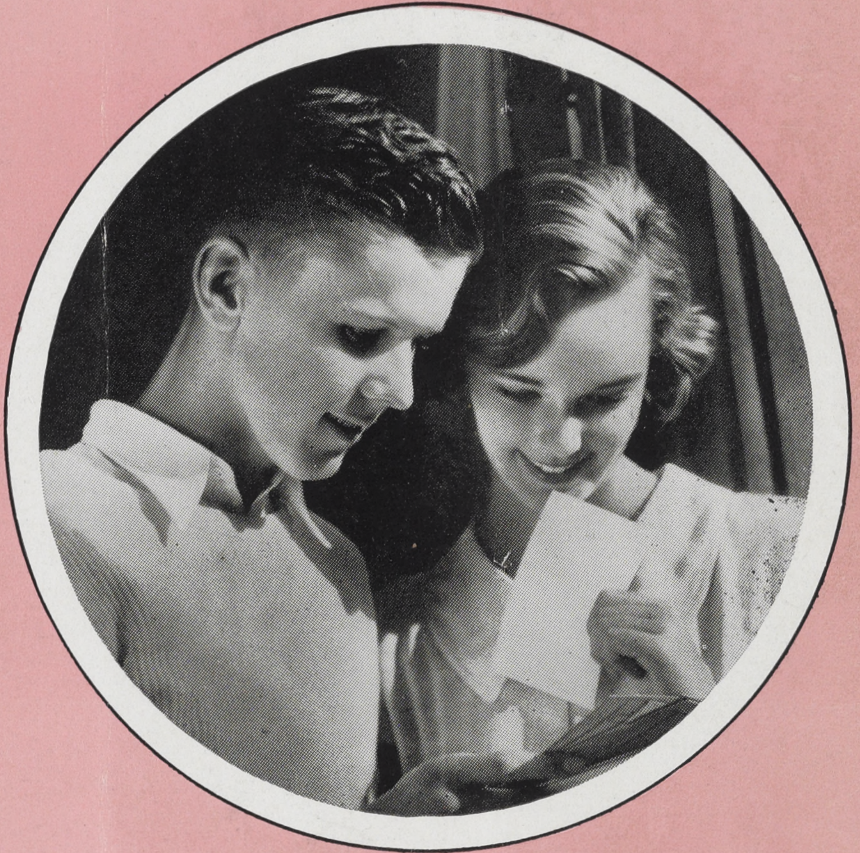
Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Листопад - 1947 - November
Рік III, ч. 11 — Vol. III, No. 11

ЮНАЦТВО — Домініяльний орган Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Редакції:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton

Адреса Управи:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Editor:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton.

Address of Manager:
YOUTH, 8317 - 105th Street.
Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

До Зарядів і Членів Українського Католицького Юнацтва в Алберті

Наша сила, наша повага й розвій залежить цілковито від осягів нашої праці. Наша праця мусить розвиватись в рамках основних і здорових засад нашої організації У. К. Ю. Є три головні засади У.К.Ю: 1. Виховати українську молодь на свідомих католиків; 2. на свідомих українців; 3. на добрих горожан Канади. В нашій праці мусимо завжди мати ці засади на увазі.

Щоб зарядам і членам помогти в той спосіб повести працю у всіх відділах в Алберті, Пров. Заряд буде подавати на сторінках "Юнацтва" деякі заклики, завваги й пляни праці, що їх всі відділи повинні якнайстараннїше виконувати й здавати звіт до Пров. Заряду. Це однак в жадний спосіб не ограничує відділи й не відбирає власної ініціятиви до праці. Кожний відділ може зробити два рази більше, як Пров. Заряд припоручить.

Начерк праці на місяць листопад:

1. **Вибрати новий заряд.** Після тяжкої праці на полі наступає сезон організаційної праці по відділах У. К. Ю. В цім місяці треба вибрати заряд і подати імена й адреси нововибраного заряду й членів до Пров. Заряду.

2. **Відсвяткувати День Молоді — св. Михаїла.** В цім місяці припадає свято св. Михаїла. Св. Михаїл є небесним Покровителем У.К.Ю. Тому всі відділи повинні обовязково цей день зазначити **одним великим спільним ділом.**

Можна зробити так:

1) Наняти Службу Божу найкраще в сам день св. Михаїла або в неділю перед, або по, на якій всі члени приступилиб до спільного св. Причастя, і зарядити спільне снідання. В крайнім случаю кожний відділ повинен наняти Службу Божу, щоб відправилась в цім місяці за розвій і скріплення У. К. Ю. взагалі, а особливо в Алберті й в своїм відділі.

2) Можна мати Акафіст до св. Архангела Михаїла по Службі Божій, або ввечері де можливо це зробити в тім самім намірі.

3) Скликати надзвичайні збори й уладити святочну програму після можности в данім відділі.

4) День Молоді — це празник У. К. Ю. Запросити батьків, дійсних членів, і зробити їм гарний прийом — празник.

5) Звіти про вибір заряду й відсвяткування **Дня Молоді** здати до Пров. Заряду до 10-го грудня, щоб ми могли помістити на час в "Юнацтві."

3. Хто з членів ще не є передплатником "Юнацтва" нехай ним стане. Хто не відновив, нехай відновить скоро, щоб не задавати нам більше надобовязкової праці. Всі одним фронтом стараймося "Юнацтво" поширити. Хто перший зголоситься з новими передплатниками?

Плян праці на місяць грудень:

1. Пригадуємо всій українській молоді, особливо членам У.К.Ю., що перед Різдвом Христовим припадає піст — Пилипівка. Цей піст треба відбути по католицьки. Не годиться, щоб У. К. Ю. в піст гуляло.

2. В часі посту треба вчитися співати коляди, а на різдвяні свята піти з колядою. У. К. Ю. повинно задержати цей наш український гарний звичай.

3. В день св. Миколая улаштувати Миколаївський вечір з відповідною програмою. Члени можуть обмінятися дарунками.

4. В часі посту запросити поблизкі відділи мати наради в справі скріплення організації і зеднання всю молодь в ряди У.К.Ю.

(Докінчення на стороні 16-ій)

ЮНАЦТВО YOUTH

Рік III. Число 11. Едмонтон, Алберта. Листопад, 1947.

МОГИЛИ ГОВОРЯТЬ

(памяті героїв визвольних змагань)

В осінну захмарену днину на кладбище йшов інвалід:
Пружив свою згорблену спину, на лиця спливав йому піт;
До стіп йому клались листочки беззахистні, звялі, сумні,
Мов ті смерекові віночки, що вянуть в негоди слітні.
Під скрипіт старої протези кульгав молодий сіромах,
А вітер здирав йому слези і кидав з листками на шлях.
З півночі хмари нависли холодні, сталеві, важкі,
Та важчі і чорніші ще мисли повзли з його нетрів душі.
Тож вітер, ні холод, ні туча звалити його не могли,
Його била мука жагуча, валили 'го білі хрести...
Він кинув свій погляд тужливий на довгі ряди могилок
І рвонувся крик розпучливий, що тільки повяло квіток,
Бо був він між тими квітками, і з ними він пнявся в гору,
І з ними він цвів над лучами і мрію леліяв святу;
Він знав тих леґінів хоробрих, що в бою за правду лягли,
Тих вірних, тих щирих, тих добрих, що серце віддали своє...
Він з ними, мов вихор зривався і падав, вставав і летів,
І кровю і болем змивався і плакав, радів і терпів...
— Гей! Деж ви?... — Дарма вижидати! Не встануть, заснули, лягли...
Як серденько рветься на шмати зі спогадів, з жалю, з туги...
Вдурманений спогадом давнім, могучим, роскішним, святим
Над любим, колишнім і славним — він сном вколисався важким...
І сниться, що трубку десь чути — розсміяна сріблом звенить
І ген — куди глянеш — по пути стотисячна маса біжить.
В крицевих шоломах герої підносяться з чорних могил
І линуть під брязкотом зброї, як птахи під лопотом крил.
А трубка все грає та грає на ниви, на села, степи,
А сонце по небі сіяє і рідні золотить стяги.
Та в тім наче грім серед тучі, що рокотом гори стряса,
Зударились сили ворожі під криком нестримним: Гурра!
І хилиться пітьма до долу і вихор навалу жене
І кожному ясно у серці, що рідна Вкраїна живе!
— О, Боже! Як чудно... як дивно... — отрясся зі сну інвалід
І з вірою в краще майбутнє він сміло вернувся у світ...

Ігор Сендецький.

Святий Михаїл

Покровитель Українського Католицького Юнацтва

Дня 8-го листопада припадає день посвячений памяті небесного покровителя Українського Католицького Юнацтва — св. Архангела Михаїла.

Ми знаємо добре хто є св. Михаїл. Він князь неба, що в обороні правди, добра й справедливости станув з цілими полками добрих ангелів по стороні Бога та з кличем: "Мі ха ель" (Хто як Бог) поконав темні сили, що збунтувались проти Бога та вигнав їх з неба. Побідоносне гасло стало іменем головного героя цеї боротьби, небесного лицаря з огненим мечем — св. Архангела Михаїла.

А побіджені ним сили тьми, як пише св. Письмо, зійшли з неба на землю і на моря з великою лютттю.

Чи є на світі нарід, що краще про це знає, як ми, українці? На землях даних нашому народові самим Богом від самих початків ведеться боротьба між добрими і злими силами. Нема сумніву, що на протязі минулих трьох десяток літ і тепер сатана з найбільшою лютттю виправляє свої криваві герці на нашій українській землі, виступивши на чолі своїх полків явно і зухвало проти Бога та Його волі.

І як у давнині доля не тільки нашому народу, але й всіх народів Европи залежала від висліду цеї боротьби, так і тепер. Хто, як не українські козаки, з списами й мечами в руках, врятували християнський світ перед руїнницькою навалою диких монгольських орд? А й тепер, хто як не українські герої — члени славної на цілий світ Української Повстанчої Армії — наставляють свою грудь у завзятих змагах з протихристіянським джінґісханом, що через Україну приготовляє собі дорогу до походу на західну Европу?

На українських прапорах, що з ними йшли в побідні походи наші славні князі з своїми дружинниками, гетьмани з своїми козаками і теперішні подиву гідні наші брати на Україні, пишався і пишається побіч золотого тризуба й образ св. Архангела Михаїла. Видно, що наш нарід в давнині і тепер, добре розумів схожість між своїми змаганями і боротьбою св. Михаїла, що її він звів з сатаною і його приклонниками. Не дивно, отже, що й вибрали його як особливішого покровителя України перед Богом. І чи є можливо з цего не зрозуміти, що наш нарід вважає своїм головним завданням боротьбу за свої релігійні святощі, бо й сам з кличем "Бог і Україна" йшов і далі йде у довгі і важкі бої?

Цю світлу традицію нашого народу бажає продовжати й наша орґанізація — Українське Католицьке Юнацтво. Вона свідома того, що сила народу в його моральних основах. Тому за першу ціль вона ставить собі основне релігійне виховання своїх членів. Ця орґанізація бажає виплекати в душах української молоді крицеві характери, що були б готові кожної хвилі стати до рішального бою за всі святощі свого народу.

Ми, молоді канадійські українці, не можемо сказати, що ми не маємо нагоди до подібної боротьби за наші святощі. І тут є різні ворожі нам сили, що стараються знищити те, що нам найдорозше — нашу св. віру. Стараються вони, щоб ми насамперед збайдужніли до нашої віри, до всього, що українське, щоб так поволі нас від того відчужити. Нам, як сторожам нашої нації, конечно треба не тільки відбиватися від їхніх нападів, але й робити щось позитивного, щоб закріпити любов до всього рідного в тих, в кого вона ще є, а в тих, в кого вона погасає або вже й

зовсім погасла, відновити. Самою тільки обороною себе дуже багато не осягнемо. Світ належить до відважних пробоєвиків, що мають смілість кинути цілому свому окруженню визов до боротьби.

У цім поможе нам наш Покровитель — св. Михаїл. Нехай його світлий приклад буде нам поміччю і заохотою до борби з темними силами, до борби за добро, правду і красу.

Ukrainian — High School Subject

Lately we have received news that St. Joseph's College and the Sacred Heart Academy of Yorkton, Sask., have achieved through earnest and persistent requests, the establishment of our Ukrainian language on a par with other foreign languages which are taken in school as subjects authorized by the Department of Education.

Last year by consent of the Department of Education of Regina, the University of Saskatoon accepted the Ukrainian language as a subject in high school, but only in the St. Joseph's College, which is supervised by Christian Brothers and the Sacred Heart Academy, supervised by Sisters Servants of Immaculate Conception. In 1947, 33 students from St. Joseph's College and 17 students from S. H. A. wrote "Ukrainian" departmental exams outlined by the University of Saskatoon.

We, on behalf of the Ukrainian Catholic Youth — on sharing the happy news, wish to extend our congratulations to the staff of St. Joseph's College for the splendid and long-to-be treasured achievement. This undoubtedly is one big stride ahead and we feel proud of the fact that their constant and persevering solicitude has been crowned with laurels of success. What more, this will instigate other provinces to follow suit and profit by their example. Knowing Brother Methodius from his extensive and constructive work amongst our Ukrainians, we wish to lay under tribute our feelings of gratitude for his attainments and may God bestow upon him and the staff His abundant blessings and grant him many a year to live for the good of our people.

Ми Сміємо Ними Захоплюватись

Осінний шелест спадаючого листя шепоче нам про геройство та про надлюдські змагання нашого народу у борбі за своє право і волю. Ціла його історія, це одна довга оборона перед руїнницькими силами, що одна по другій старались опанувати українську землю.

Вже в заранні своєї історії відбув цей нарід криваві змагання з половцями над Каялою. Пів століття пізніше прославились оборонці київської Десятинної церкви, що захищали її перед татарською навалою. А оборона Новгороду, Буші, Батурина чи не виписала безсмертними буквами "вічну память" своїм оборонцям?

Та загляньмо до дещо новішої нашої історії. Кровавими буквами записані в ній Маківка, Лисоня, Крути, Базар. З запертим віддихом читаємо про їхні геройські подвиги.

А з яким тремтінням душі згадуємо про надлюдські діла нашого українського війська в 1918 році в листопаді. Кілько жертв полягло коло

містечка Базару тому 26 літ? Або згадаймо листопад 1921 року. Тоді кілька сот недобитків Української Армії, що були вже інтерновані в польських таборах, продерлись через польсько-большевицьку границю під проводом ген. Тютюника щоб дальше продовжати боротьбу з червоним наїздником. Лихо одіті, босі, перемоклі та перемерзлі, без перерви в поготівлі й боях, через 15 днів виявляли вони надлюдську боєздатність та відвагу й посвяту. Окружені червоною кіннотою, засипані глибоким снігом, без куль у крісах, після завзятої рукопашної січі попало яких 500 з них в полон. Червоні дали їм до вибору: або служба у червоній армії, або смерть. Але дарма! Козак Щербак в імені всіх заявляє: "Я козак 6-ої дивізії від себе і від козаків, яких я знаю, кажу вам: бачимо, що нас жде, але ми смерти не боїмось і до вас служити не підемо! Ви нас побєте, та знайте, що за нас вам пімстить увесь український нарід."

Грімке "Слава, Слава Україні!" що видиралось з грудей засудженців, заглушувало смертельну музику большевицьких скорострілів. Того дня, 22-го листопада, 1921 р. лягло під Базарем 359 героїв, скошені ворожими кулями.

Так боролась за Україну горстка ідеалістів, що поставили собі за засаду: побідити або з честю вмерти за Батьківщину.

Слідами цих відважних борців за волю свого народу йде й тепер велика, могуча Українська Повстанча Армія, що своїм терпінням, кровю і життям стелить дорогу до великої мети, до визволення рідного краю зпід тиранії непрошених червоних освободителів.

Ось так боровся і дальше бореться наш нарід за своє добро й існовання. А що ми, канадійські українці, робимо, щоб свій нарід разом з всім, що його, заховати при житті?

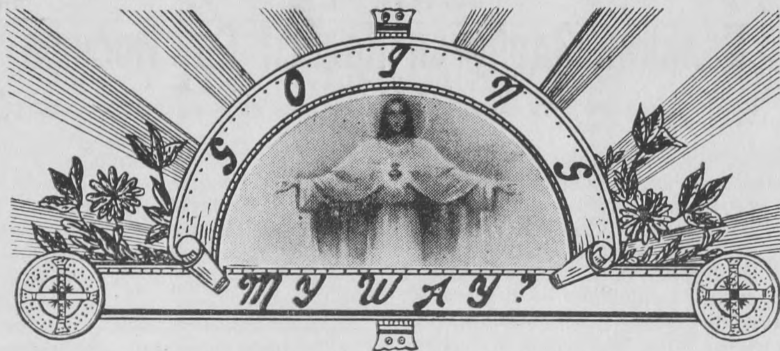
Чи не злочин це, коли ми тут самі добровільно відрікаємося та встидаємося того, що наші рідні брати на рідних землях стараються зберегти навіть з нараженням життя? Як же можемо ми щиро подивляти їхнє геройство, коли ми самі нищимо те, за що вони борються?

Замало нам тільки захоплюватися цими героями! Нам треба їх наслідувати!

ZAKHAR BERKUT -- in English

A new Ukrainian novel in the English language has now appeared in the United States of America — a translation of one of the finest novels written by Ivan Franko — "Zakhar Berkut." This was edited and translated into the English language by Theodosia Boreska, the well known Ukrainian journalist in America, who in 1939 wrote an excellent article, "Ukraine, the Forgotten Nation of Europe," for the "Commonwealth," where she reviewed Ukrainian art, literature and social life. She often includes her poems, articles and English translations of Ukrainian works in the English section of the daily "Svoboda."

This novel is certain to awaken interest amongst Ukrainian Youth and should be a part of every parish and club library. Available in Ukrainian book shops in Canada.

by **Brother S. Methodius, F.S.C.**

VERBUM SAT SAPIENTI

(A Word to the Wise is Sufficient)

Discipline

Most people need to change their minds about discipline. No one ever claimed that discipline is easy. No one ever liked it for itself. You can bend to it willingly only by looking ahead. A trackman doesn't mind training if it kindles the hope of breaking the tape. Suffering is nothing to one who can purchase by it great victory.

It's a law. You've got to start beating yourself or you're going to be beaten! Discipline gives you a chance to train yourself for real manhood.

Courtesy

Courtesy is a natural virtue worth every man's while. Like finishing first in a race, it spells accomplishment, is its own reward. It expresses maturity, sacrifice, self-control. It is never treason against fine training at home.

Will everyone try to smooth off the rough spots?

Prudence in Reading

He has not a prudent care of his health who eats any and all things, and that without stint or measure. Less prudent is he who devours every book, magazine or paper that he finds at a railway bookstall, or even in less reputable places. Surely it is a good rule neither to eat trash nor to read it. Ask your doctor. To warrant your reading a book it is not enough that everyone is talking about it.

Books come and go like songs, nay, they do not stay so long!

Life is a Game

Life is like solitaire: it's a game you have to play alone. For when you get down to cold facts, you alone are responsible for your destiny. If you haven't acquired the habit of living in the state of grace, haven't tried to overcome your evil inclinations; if instead you've continually nursed the same weaknesses and defects of character, you're a cheat. Your education is a failure.

Give yourself a break. Play square. Dig into your conscience! Sometimes opportunity knocks but once!

Instruction (?)

When magazines want to print something rotten to make talk, they call it instructive.

But what's the good of being instructed on how a skunk smells?

Don't Be a Quitter

Two frogs once fell into a pail of cream. The cream was deep and the sides of the pail were steep and slippery. For several hours they swam around trying desperately to climb out, until one of the frogs gasped: "I give up!" He sank and was drowned.

The other frog, however, kept on gamely struggling and splashing until eventually he found himself sitting comfortably on a large lump of butter.

NEW SUBSCRIPTIONS

Mr. W. Prychitko, Toronto 29
Miss Mary Firman, Saskatoon 4
Miss Irene Kurylo, Delph, Alta........... 3
Mr. Bill Letawsky, Star, Alta. 2
Mr. Alex Kurylo, Edmonton, Alta........ 2
Mr. J. Nowosad, Winnipeg 2
Miss S. Kuchmak, Bruderheim, Alta. 1
Mr. P. Polischuk, Mundare, Alta. 1
Mr. T. Malowany, Star, Alta. 1

Великий Здобуток Колеґії Св. Йосифа

Всі українці радіють хосенною працею цих двох виховних інституцій

Від самого початку науки в Колеґії св. Йосифа навчання української мови все було головним предметом і то підчас шкільних годин. Професорами "Українознавства" були світські особи — п. В. Вергун, п. С. Ярема, п. В. Босий, п. І. Корчинський, і п. С. Циганський; священики — Всеч. о. П. Олексів, Впр. о. І. Бала, ЧНІ., і Впр. о. С. Бахталовський, ЧНІ., та Брати Християнських Шкіл — Брат Атаназій, Брат Володимир, Брат Методій і Брат Ізидор.

Ця сама історія була й в Академії Пресв. Серця, лише, що професорками "Українознавства" все були Преподобні Сестри Служебниці.

Через послідних вісім літ Заряд Колеґії св. Йосифа робив великі старання, щоби Департмент Освіти в Реджайні й Університет у Саскатуні признали українську мову, як предмет у Гай Скул. І це домагання, мрії українців у Канаді через послідних пятьдесять літ, поволі сповняється.

Минувшого шкільного року, за дозволом Департменту Освіти в Реджайні, Університет у Саскатуні прийняв українську мову, яко предмет у Гай Скул, і то не лише в Колеґії св. Йосифа, під проводом Братів Християнських Шкіл, але й у Академії Пресв. Серця, під проводом Сестер Служебниць.

У державних іспитах у Колеґії св. Йосифа в червні, 1947 року, 33 студенти з Колеґії св. Йосифа й 17 студенток з Академії Пресв. Серця — всі з 12-ої кляси — писали "Український Іспит", приготований Університетом у Саскатуні. Лише один студент перепав у цих іспитах. Це є доказом доброго вишколення української мови в цих двох виховних інституціях.

Української мови в Академії Пресв. Серця вчила Сестра Мехтильда. 17 студенток, що писали "Український Іспит", є Й. Бартецька, Й. Байдужа, Н. Буртова, Е. Цюрко, О. Чиж, С. Дорош, В. Дорошенко, М. Глют, Н. Глушка, О. Гривків, В. Гривків, О. Леник, Р. Мандзюк, О. Мерко, В. Новак, М. Пилипів і С. Стан.

Професором української мови в Колеґії св. Йосифа, був Брат Методій, а 33 студенти, що писали цей самий іспит, були: П. Чорній, Г. Чорнобай, Н. Дмитерко, Ф. Федик, Б. Ганущак, П. Гарах, С. Гарасимюк, Г. Гречка, І. Григорів, С. Кіц, А. Королюк, В. Ковалик, М. Куляса, І. Куспіра, Д. Кучер, С. Лазурко, В. Лукій, І. Мошурчак, М. Пешко, П. Підкович, С. Північ, П. Попик, В. Рогачук, І. Скіцко, І. Стахів, Ф. Сворик, Н. Верклин, І. Вацко, Г. Винник, О. Жарий, Р. Лазор, І. Журавель і І. Пахолко.

Підручники до "Українського Предмету", одобренні Університетом, є: "Граматика", п. І. Шклянки, і "Збірник коротких оповідань українських авторів", уладжений Др-ом К. Андрусишиним, професорем славянського Департменту на Університеті в Саскатуні.

Ці молоді хлопці й дівчата з наших двох йорктонських українських католицьких виховних інституцій є піоніри великої історичної події. Учні цих двох виховних інституцій, Колеґії св. Йосифа й Академії Пресв. Серця, є перші й до тепер одинокі, що мають дозвіл здавати іспит з української мови, котрий рахується за предмет у Гай Скул для Університету в Саскатуні.

Це овоч дуже хосенної праці наших релігійних виховавчих сил. Це треба памятати!

М. Тарб.

PYLYPIWKA

That the faithful may appropriately prepare themselves for the observance of the Nativity of Our Lord, the Church has designated a period before the Christmas holy day for the purpose. This period is commonly called "Advent"; in our rite it is known as "Pylypiwka." It derives this name from the fact that the period begins on the feast day of St. Philip the Apostle.

This period lasts six weeks, beginning on the 14th day of November and ending on December 24th. For those who still follow the Julian canlendar, the period lasts from November 27th to January 6th.

During that time dances and balls are forbidden, marriages with the accompaniment of pomp and receptions are not permitted. It is also a time of fasting which is as strict as the one during Lent.

It is the duty of all U. C. Y. members to cling to this traditional religious custom and faithfully observe this holy season.

Христя Р.

На полі слави

— Цінь-нь-нь! Я смерть несу!

Летіла куля.

Болюче прошила юнацьку грудь.

Випустив кріс із рук. В очах почорніло. Захитався. Впав.

Кров струєю бухнула і поплила тихо, тихенько. Пурпуром заросила стрілецьку блюзу. Живою, червоною стрічкою обвила невеличкий хрестик на грудях. Хрестик від матері. Стиснув його судорожно рукою:

— Мамо!

Хотів отворити повіки, щоб зобачити її. Не міг.

— Мамо!

— Цінь-нь! Бах! — летіла куля.

Боже! Невже ж це ніч, що так темно!

Сіро, чорно, страшно...

Ось через темряву йде хтось.

Ближче, ближче.

Чорна хустка на згорблених плечах, сиве волосся роздуває вітер. Збідоване, поморщене обличчя розяснює усміх — тихий, ласкавий.

Думка: хто так всміхався?

Зява простягає руки, сухі, вихудлі, тремтячі.

— Сину!

— Мамо! — кличе благально серце.

Юнак хоче піднятися, склонити голову на її руках.

Не може!

Постать блідне, розпливається, никне.

І знов сіро, чорно, страшно...

— Цінь-нь! Бах! — летіля куля.

Аж, ось другий хтось іде до нього.

Хто?

Аа! здалеку пізнав її. Струнка, висока, чарівна. Дві русяві коси грубими гадючками вються по раменах вдолину, аж до пояса.

У блакитних очах туга сльозами бренить.

І уста, що їх він цілував, не такі червоні, як колись. Бліді, бліді як полотно. Останні слова на них застигли:

— А як не вернешся? То що тоді?

Дівчина білу руку підносить. Кличе.

Ах! Встати! На крилах злетіти до неї. Білу руку до грудей притулити та глядіти в сині очі.

Може кров перестане плисти?...

— Уляно!

Із чудових очей два струмочки поплили срібно, перлово.

Дівчина в хмарку замінилася й полетіла. Далеко!

— Вернися! — стогнало серце. — Бо без тебе сіро, чорно, страшно!...

Цінь-нь-цінь! Бах! — летіла куля.

Чув, як серце поволіше билось, і як хтось стояв над ним. Зимне, як лід зідхання пролетіло повз нього. Чиїсь руки обняли його. Хтось схилився та притулив холодні уста до його розпалених уст.

Глянув.

Біла смерть пила пристрасно юне життя.

Ух! сіро, чорно в очах.

— Бах! Гарр! Гарр! Бах! — кричала гармата та плювала гарячим залізом.

Юнакові голова безсильно схилилась.

Щось шептали спалені уста.

Смерть мачала пензель у чорному болю та малювала ним юнацьке лице. Вміло, старанно...

— Цінь-нь! Цінь! Цінь! — летіла куля, а за нею навздогін:

— Слава! Слава!

Почув. Задріжав. Усміхнувся.

Шукав кріса. Ось він. Та не міг його підняти, тільки стиснув.

Цупко, міцно.

Блиснув очима молодечо.

Гей! Встати та летіти, туди звідкіля те "Слава" пролинуло.

Вірлом полетіти!

Але годі!

Біла смерть пила юне життя...

Ух! Як страшно!

Невже ж всі опустили його? Ні!

Грудь від матері хрестик пестить. (Кров дзюркоче).

Кріс в руці, а в серці Уляна.

А душа побідою рідного війська пяна останками сил із другами кличе:

— Слава! Слава!

Лиш в очах сіро, темно, чорно...

Кров холоне, стає, стинається.

Ох, як студено дише смерть!

Аж ось, серце вогнем запекло. Якесь любе тепло розлилося по тілі.

Тихо.

Серце востаннє спалахнуло, затовклось:

— Україно!

І навіки замовкло...

Десь, звідкільсь вітер листя калини надніс і присипав ним юнацьке тіло.

А відтак приклякнув. Закривавлені буйні кучері погладив і заспівав:

— Спи, юначе, спи!

— Цінь-нь-нь! Цінь-нь! — засвистала стріла.

А за нею навздогін:

— Слава! Слава!

"Українське Юнацтво"

Mr. Walter Prychitko
Toronto, Ont.

"YOUTH'S" TRUE FRIEND

GOT 27 NEW SUBSCRIPTIONS

We All Are
PROUD
to have such a friend!

Congratulations . . .
Sincere Thanks . . .
Best Wishes . . .

Dear U. C. Y. Members:-

Will you not follow this example?

Are you really a **friend** of "YOUTH?"

If you are, prove it! Perhaps you cannot get 27 new subscriptions, but you surely can get 7, 5, 3, 1. Do you think that even **ONE** is too many? Certainly not for **you,** if you like the "YOUTH."

But... but... perhaps you still didn't renew your own subscription? How about doing it today!

Particular

Tommy: "I'm not afraid to go to the hospital, mother. I'll be brave and take my medicine, but I won't let them palm off a baby on me like they did on you. I want a pup."

These Chinese

A sailor, after placing some flowers on a grave in a cemetery, noticed an old Chinaman placing a bowl of rice on a nearby grasve and cynically asked:

"What time do you expect your friend to come up and eat rice?"

The Chinaman replied with a smile:

"Same time your friend come up to smell flowers."

A patient was pleading with a "doctor" that he really didn't need an operation.

"There's nothing wrong with me," the patient argued, "except that my appendix itches."

"Good," replied the "doctor," "we'll take it right out."

"Just because it itches?" the patient gasped.

"Certainly," he boomed back. "Have to take it out before we can scratch it."

Boarder: "This steak is like a cold day in June — very rare."

Landlady: "Yeh, and your bill is like a day in March — very unsettled."

"Why don't you like girls?"

"They're too biased."

"Biased?"

"Yes, bias this and bias that — until I'm busted."

Окружний Зїзд УКЮ в Вільна, Алта.

8-9 ЛИСТОПАДА

Програма Зїзду:

8-го листопада ввечері

год. 7.00 — Вечірня і сповідь молоді УКЮ.

Проповідь "Св. Михаїл і Молодь" — Впр. о. Курило, ЧСВВ.

год. 8.30 — Наради молоді під проводом Пров. Заряду і студентів університету з інституту в Едмонтоні.

Після нарад буде забава і перекуска. Втуп на ці наради і забаву мають члени УКЮ і вся українська католицька молодь, особливо з Вілна, Спедден, Стрий, Давнінґ і Белліс.

9-го листопада:

год. 10.00 — Служба Божа. Вся молодь приступає до св. Причастя в намірі розвою, поширення і скріплення УКЮ.

год. 12.00 — Перекуска.

год. 2.00 — Програма Зїзду. Привіти від місцевих відділів.

Промови студентів з Інституту.

Головний доклад о. С. Курила, ЧСВВ., духовного провідника.

Проситься всю молодь взяти участь.

УКЮ ВІРНЕ БОГОВІ Й КАТОЛИЦЬКИЙ ЦЕРКВІ!

УКЮ ВІРНЕ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ, ЙОГО КУЛЬТУРІ І ТРАДИЦІЇ!

УКЮ ВІРНЕ КАНАДІ!

Тому УКЮ є найкращою орґанізацією для української молоді і кожний ідейний хлопець і кожна чесна й характерна дівчина повинні бути в її рядах.

За Бога! За Україну! За Канаду! Вперед!!!

За Пров. Заряд,

О. Курило, голова.
В. Процьків, писар.
о. С. Курило, асистент.

День Молоді в Спедден

7 - 8 ЛИСТОПАДА

7-го листопада:

год. 7.30 — Вечірня, Всеночне, Сповідь молоді і проповідь.
год. 9.00 — Збори молоді.

8-го листопада:

год. 9.30 — Утреня, Сповідь.
год. 10.30 — Служба Божа, св. Причастя.
Перекуска.
Відчит о. С. Курила, ЧСВВ.

Запрошуємо всю молодь в Спедден доконче прийти.

о. С. Курило, асистент УКЮ.

FATHER HILARION

talks on

Your Most Precious Treasure

Dear Friends!

You have met me in the previous issue of your paper. As I said I would be "stepping in" into your paper, and I must keep my word, so here I am greeting you again. This time I bring to you the introductory lecture to a series of lectures. In the course of my instructions I will direct your intention to a very special and characteristic virtue of youth which you ought specially to practise. It is a very beautiful virtue, a virtue which is absolutely indispensable to your temporal and eternal happiness. And now you take over and ask: What is this virtue? My answer: It is the fairest of all spiritual flowers with which you are to adorn yourself. It is the lily of chastity — the virtue of holy purity, yet a virtue very much forsaken by the world today.

Although I could give you many fatherly counsels and instructions, I should feel that I have done but very little towards promoting your temporal and eternal happiness were I not to urge you with all power and earnestness to love and practise this angelic virtue; were I not to warn you in the most forcible terms I can possibly employ, against the opposite vice which at the present moment has taken a sway throughout the entire world; were I not to teach you how to recognize the enemies of this virtue, and tell you what efficacious weapons you must use in order to be on the glorious side of innocent youth.

But back to the word: virtue. What is a virtue? If you do not exactly know, you need not look up the dictionary. I have done it for you and this is what it says: virtue: strength or effectiveness; goodness; worth; morality; excellence or merit; a special kind of goodness. That is a virtue in general.

And now to the particular virtue I am to lecture on. Chastity or purity is the lily, the pearl of virtues, the most precious of all, the most pleasing to God. As you have noticed, this virtue is called the angelic virtue. It is called the angelic virtue, because it raises man almost to a level with the angels. This virtue enables us to avoid all impure, carnal, forbidden pleasures, to rise superior to temptation, to remain chaste in thoughts, words, and actions, to live according to God's command.

And how utterly indispensable this virtue is for youth whose innocent souls are ever persecuted by the evil spirits and the world! The impure devils hate most the virtue of chastity and gain most from its loss. They go about as roaring lions, especially among pure souls, seeking whom they may devour. The world is the professed enemy of chastity and virginity. The wicked children of the world make every effort to destroy the snow-white lily of purity whenever they see it grow in the garden of God. Their weapons are the immoral movies, indecent placards, and many other appealing devices too numerous and nauseous to mention.

And how great is the charm which innocence lends to a young girl, to a young man! That is what the poet means when he sings of the sweet charm of youth which has never known defilement. And so great is the charm that frequently even the evil men and libertines feel its influence and are filled with awe and veneration. The poet Milton pays a tribute to the heavenly beauty of the virtue of chastity in the following stanza from "Paradise Lost."

So dear to heav'n is saintly chastity,
That when a soul is found sincerely so,
A thousand liveried angels lackey her,
Driving far off each thing of sin and guilt,
And in clear dream and solemn vision
Tell her of things that no gross can hear,
Till oft converse with heav'nly habitants
Begin to cast a beam on th' outward shape.

Or, we find the poet Heine, whose own morals were not of the purest, writing these touching lines about an innocent child:

How like a flower of the field,
Pure, fair, and sweet thou art;
I gaze on thee, and while I gaze
A sigh escapes my heart.
Methinks upon thy youthful head,
My hands I ought to lay;
To keep thee sweet and fair and pure,
My God I ought to pray.

In concluding this introduction to my series, I now ask you all to say three Hail Marys every evening to Our Lady so that She, the Heavenly Queen, the purest of all virgins, may keep you, Her children, pure and innocent.

"O Mary, conceived without sin, pray for us who have recourse to Thee!"

God bless and love you!

Пізнаваймо Рідну Культуру

Кожна галузь нашої культури проявляє не тільки яскраву талановитість наших предків, але також і певну ознаку питому тільки нашому народові. Це можна тимбільше сказати про наші пісні.

Українська пісня, це щось так гарного, що її рівнається тільки сербська. Не диво, отже, що майже нема такої української пісні, яка не булаб знана цілому українському народові хочби і в найдальшій закутині світа. Завдяки її красі вона скоро поширилась і по других, чужих краях, до тої міри, що чужі збірники пісень містять дуже багато українських пісень. В першій мірі москалі дуже любувалися українськими піснями. Їх вони не то що перероблювали на московську мову, але навіть часто друкували їх у своїх московських виданнях українською мовою, щоб через переводження на другу мову пісні не тратили свого значіння й краси.

Між нашими піснями визначилися особливо козацькі думи. Вони переважно переняті сумом і журбою і жалем над нещасною долею українського народу і тому роблять сильне враження не лиш на своїх, але й на чужинців.

Для поневоленого нашого народу рідна пісня була майже одиноким рятунком. Вона берегла його від знеохочення, відвертала від розпуки і підтримувала на дусі навіть серед найтяжших досвідів. Чимбільше горе давило пригноблений нарід, тимбільше цей нарід шукав розради в своїх піснях та їх розвивав.

Вороги нашого народу добре розуміли, що українська пісня береже цей нарід від винародовлення, і тому старалися її нищити. Особливо для Москви наша пісня була сіллю в оці і тому вона, головно у XVIII-тім столітті забороняла українцям співати. Проганяла пісню зі школи і життя народу. Великим співакам, тим соловіям, забороняла укладати та видавати пісні. Та мимотого українська пісня не замовкла. Не замовкла, але ще голосніше починала гомоніти по широкім світі.

Високо видвиг рідну пісню Микола Лисенко (1842-1912). По широкім світі прославили українську пісню: Альчевський у Москві, Крушельницька в Італії, Менцінський у Швеції, Мишуга в Москві, Австрії та Італії. З новіших співаків славу нашої пісні понесли у світ Олександер Кошиць, Ольга Лепкова, Марія Сокіл та Михайло Голінський.

Щоб подати хоч загальну оцінку народних пісень наведемо слова німецького вченого про них. Він каже: "Нема такої країни, що у ній дерево народньої пісні принеслоб такий роскішний овоч; ніде народний дух не виразився так живо, так дійсно у своїх піснях, як на Україні. Яке глибоке, правдиве, людяне чуття, що за пориваючий душу смуток висловлений у цих піснях. Що за пестощі сполучені з юнацькою силою пробиваються у піснях про кохання. Але такт і соромливість чуття, що панують у них скрізь, надто виступають. Між усіми українськими піснями нема ніякої, щоб вона змушувала лиця найсоромливішої дівчини почервоніти."

І ця наша пісня здобула нам велику славу і розголос у світі.

Чи не тяжить на нас, молодих канадійських українців, великий національний обовязок плекати й дальше розвивати нашу пісню, цю одну з найкращих культурних зробутків наших предків? Чи маємо її забувати або й встидатися її тоді, коли чужинці нею прямо захоплюються?

Чи не доложимо ми всіх старань, щоб справдилися пророчі слова нашого народнього героя Шевченка —

"Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине..."

"YOUTH" DONATIONS

From party at Mr. Shutiak's home, Wildwood, Alberta $2.50
From party at Mr. Huk's home, Vilna, Alberta 4.00

A bachelor is a man with enough confidence in his judgment of women to act upon it.

The sound of a kiss is not as loud as that of a cannon; but its echo lasts a great deal longer.

A girl referring to a navy boy she had been out with, said: "I think he's chief petting officer."

Professor: "What books have helped you the most?"

Student: "Mother's cook book and father's cheque book!"

"Hello there, Harry! You're looking better. How's that pain in the neck?"

"Oh, she's at her bridge club."

"Hello, Clara! You still love me?"

"Look, soldier; my name is Mildred "

"Gee whiz; I thought this was Friday."

Junior: "Pop, how do they catch crazy men?"

Pop: Oh, that's easy. A little rouge and lipstick, a hair-do and a pretty dress."

Our Lady of Fatima

(continued)

Then the Lady asks them a favour:

"Would you like to offer yourselves to God to make sacrifices, and to accept willingly all the sufferings it may please Him to send you, in order to make reparation for so many sins which offend the Divine Majesty, to obtain the conversion of sinners, and to make amends for all the blasphemies and offenses committed against the Immaculate Heart of Mary?"

"Yes, we should like that very much," answers Lucia in the name of all three.

With a gesture the Lady shows how much their generosity pleases Her. Then She adds:

"You will soon have much to suffer, but the Grace of God will help you, and give you the strength you need."

On saying these words the Lady **opened Her hands,** throwing on them a beam of mysterious light, at once so intense and deep that penetrating their breasts even to the inmost depths of their souls, it made them see themselves in God, more clearly than in the clearest mirror.

Then moved by an irresistible force, the children threw themselves on their knees, repeating fervently: "O Most Holy Trinity, I adore You, my God, I love You."

Some moments later, the Lady **recommended them to recite the Rosary devoutly every day, to obtain peace for the world.**

Gliding through space without moving Her feet, the Apparition departed towards the east, and disappeared in the light of the sun.

"O THE BEAUTIFUL LADY, HOW BEAUTIFUL SHE IS!"

Coming out of their ecstasy the three little seers remained silent and pensive for a good part of the afternoon, but they were not heavy and tired as they had been after seeing the Angel of Peace. They felt a delightful sense of "peace and expansive joy," of lightness and of freedom. Jacinta would say from time to time:

"O the beautiful Lady, how beautiful She is!"

When Francisco was told all that the Lady had said, he was intensely happy, especially over the promise that he was going to heaven. Folding his hands over his head, he cried:

"O my Our Lady, I will say all the Rosaries you want!"

Before setting out for home they promised each other not to tell anybody what they had seen and heard.

It is an interesting coincidence that Monsignor Eugenio Pacelli, our present Pope, was being consecrated Bishop at the Sistine Chapel in Rome on May 13, 1917, the very day when the children first saw the Lady of Fatima. As Pope Pius XII he took the first step to carry out the Lady's wishes in 1942.

"MAMMA, I SAW OUR LADY TODAY"

In the evening when Mamma returned home from Batalha, Jacinta ran to clasp her about the knees. And then it happened. She could not resist the temptation to share with her the joyful news.

"Mamma, I saw the Blessed Virgin today in the Cova da Iria."

Olimpia chuckled. "I believe you, child! Oh, yes, you are such a good saint that you see Our Lady!" And she swept into the house.

"But I **saw** Her!" insisted Jacinta, following. "Mamma! Francisco and I are going to say the Rosary: the Blessed Virgin told us to say it."

A quarter of an hour later the child came back again:

"Mamma, we must say the Rosary every day, the Blessed Virgin wants it."

At supper, Jacinta, questioned by her mother, related in detail before the whole family the wonderful Apparition. The candour of the child, her visible emotion, her exactness in the least details, and the confirmation by Francisco of his sister's account, all left the parents with an intimate conviction that something mysterious had taken place. Besides, from this moment, little Jacinta became a fearless apostle in the bosom of her family. As a result of her loving insistence, she finally obtained the **daily recitation of the family Rosary.** And if work sometimes caused the prayer to be postponed, Jacinta insisted sadly: "Mamma, I have already said my Rosary, and you have not said yours." Her mother declared later under oath, before the Commission of investigation:

"In this manner had these children learnt from the Apparition not only to recite the Rosary themselves, but also to make everybody recite it."

"SILLY WOMEN'S TALES"

Soon the news of the Apparition came to the ears of Lucia's parents. Her father dismissed the whole affair with a laugh.

"Women's tales! Silly women's tales!" he said. His wife, however, took the matter very seriously.

"This was all I needed for my old age!" she lamented, scolding her youngest daughter. "To think that I always brought my children up to speak the truth! And now this one brings me a whopper like this!"

When the rumor increased and spread everywhere, she finally became angry, struck her daughter, and wished to make her retract, and to say publicly that she had lied. Hardly anyone gave credence to their story. Many even called them liars.

They were all depressed when they pastured their sheep. Jacinta sat pensive for a long time on a stone. Finally, Lucia said:

"Jacinta, go and play!"

"I don't want to play today."

"Why don't you yant to play?"

"Because I am thinking that that Lady told us to say the Rosary and to make sacrifices for sinners. Now when we recite the Rosary we have to say the whole Ave Maria and Padre Nostro." (Formerly they used to skeletonize it by saying only the first two words of each prayer).

"And the sacrifices? How are you going to make them?"

Francisco had an idea. "We can give our lunches to the sheep and make the sacrifice of not eating any lunch."

From that time on he often drank from the "barreiro" where the sheep and goats took water and the women washed their clothes. Jacinta thought of a better way of disposing of their lunches, however. One day they saw some poor children from Moita, half a mile away, coming to beg at Aljustrel. "Let us give them our lunches for the conversion of sinners!" she said. And they did.

By the middle of the afternoon they were ravenously hungry, and went looking about the moor for something to eat, Francisco tried some of the acorns of an azinheira (a small oak tree) which were now green enough to be edible, and found them palatable. Jacinta decided that if they were so good it would be no sacrifice to eat them. Instead, she picked up some acorns of a different sort under a large oak and began to munch them. Yes, they were bitter, she admitted. But she would offer the bad taste for the conversion of sinners.

Every day from then on Jacinta made a lunch of these bitter acorns or of sour unripe olives.

"Don't eat those, Jacinta!" said Lucia one day. "They are very bitter."

"It is for the bitterness that I eat," said Jacinta simply. "To convert sinners."

One sweltry afternoon that summer, after having given their lunches to some of the beggar children, they became very hungry, parched and tired. They offered up their pains for sinners as usual. But the sun got hotter and hotter. Finally Lucia suggested that they go to a house not far away and ask for a little water. A good woman gave them a small piece of bread, which Lucia divided with her companions, and a jug of water, which they took back to the pasture. There Lucia offered it first to Francisco.

"I don't want to drink," he said.

"Why?"

"I want to suffer for the conversion of sinners."

"I want to offer a sacrifice for sinners, too," replied Lucia.

Finally Lucia poured the water into a hollow of the rock for the sheep to drink, and went to return the vessel to its mistress...

(to be continued)

Saint Josaphat

His Life.

Josaphat Kuncevic was born in the little town of Volodymyr in Lithuania in the year 1580. Both his father and his mother were careful to instil piety and love of God into the mind of their little one, and at a very tender age he showed outstanding religious traits. In the school at Volodymyr, Josaphat gave evidence of unusual talent, and he applied himself with the greatest zeal to the study of the ecclesiastical Slav language. It is said that he learned almost the entire breviary, which from this period he read daily.

But owing to the poor circumstances of his parents, Josaphat was sent to work under a merchant named Popovyc at Vilna. Even as an apprentice, the young boy devoted a great deal of his time to prayer and study, and to assist as much as possible at the Divine Services. It is not surprising, therefore, that at an early age he developed a love for the religious life, and from this he could not be shaken. He had a tender devotion to the Holy Ghost.

In the year 1604, at the age of 24, he entered the Basilian monastery of the Holy Trinity at Vilna, where he studied very carefully and methodically. In 1609 he was ordained priest.

His study of liturgical books was such that he drew therefrom many proofs of Catholic truth. This knowledge helped him in the composition of several outstanding religious literary works, e. g. The Baptism of St. Volodymyr, The Falsification of the Slavic Books by the Enemies of the Metropolitan, The Religious and Their Vows, etc.

As a deacon and a priest, Josaphat was distinguished by his extraordinary zeal in the service of souls. Not only in church did he preach, but he spoke on religion in hospitals, in the prisons, on the streets and on his journeys. He subsequently became Supe-

rior in several monasteries. He had an intensive love for the poor, and he won numbers to the Catholic faith from all branches of society. Among his converts were included some outstanding personages, such as Ignatius the Patriarch of Moscow and Emmanuel Cantacuzenus, who belonged to the family of the Greek Emperor Palaeologus.

On November 12. 1617, he was consecrated Bishop of Vitebsk, and in the next year he became Archbishop of Polotsk. It was then that he instigated and carried out many outstanding works and refoms of which we mention a few: 1) He restored the churches; 2) he issued a Catechism with the request that it be learned by memory; 3) he composed rules for the priestly iife; 4) he assembled synods in various towns and dioceses; 5) he firmly opposed the Imperial Chancellor Sapieha when he wished to make many concessions in favor of the Schismatics.

Throughout all his strivings, Josaphat continued his exemplary life as a religious and never abated his zeal for prayer and mortification. However, while each succeding year saw fresh evidence of his fruitful labors, it also witnessed the steady growth of the hatred of many of those. who opposed his religious success.

Finally on November 12th, 1623 he was foully slain by the Schismatics, but he thereby gained the Crown of Martyrdom. It is said that 12 000.000 persons were brought back to the Catholic Church through the efforts of the three great men at that time — the Metropolitan Pociey (who was Metropolitan of Kiev from 1599 to 1613), his successor in the primacy, Joseph Rutski (1614 to 1637) and our beloved Saint Josahpat.

After numerous miracles had occurred through the intercession of St. Josaphat, a Commission was appointed by Pope Urban VIII in 1628 to inquire into the cause of the holy man. In the year 1643, only twenty years after his death, Josaphat was beatified. And in 1867 he was canonized by Pope IX as a glorious Saint and Martyr of the Ukrainian Catholic Church. The feast day of St. Josaphat is kept on November 12th, but is usually transferred to the Sunday following that date.

Following his death, the influence of St. Josaphat was even greater than during his lifetime. Conversions to Catholicism were numerous, and the reverential veneration for him continued to extend to different parts of the country. His teaching and example were truly inspirational and apostolic.

His place in the Catholic World.

Saint Josaphat now occupies a high place in the Catholic world, and one in which all adherents of Catholicism, be they Ukrainians or of any other nationality, should strive to follow. His life and works may be summarized, for our benefit, into three groups:

Firstly: Saint Josaphat truly put into practice the bonds of charity and the true faith. He was no respecter of persons, for he showed love and kindness to the rich and the poor, and he was fearless in carrying out his religious beliefs as a boy, a deacon, priest and Archbishop.

Secondly: He firmly believed in personal and organized religious education. Alone and single-handed he occupied a ruined monastery at Vilna, but very soon he drew other holy men to its protective haven. His example was the chief influence for drawing to the Catholic faith Joseph Rutski, who is called the organizer of the Religious Union of his time.

Thirdly: Saint Josaphat has paved the way and clearly set the standard which all Ukrainian Catholics should try to follow. And that standard is, that by our religious deeds and efforts, we should all help to bring back to the Catholic faith all those Ukrainians who are now dissident, and after that the rest of the Slav people of the Eastern Rite. That is a glorious destiny for any race or nationality.

With the help of Saint Josaphat and our earnest prayers our nation will accomplish far-reaching results for God and His Church. We all can, by our good example, be a true beacon light for others to follow along that religious path, which leads onwards and upwards to the sunshine of eternal glory.

SOCIAL WHIRL

ALBERTA

ROUND HILL

JUST AS IT WAS

Recently I had the honor of attending a meeting with the U. C. Y. members of Round Hill. One thing impressed me considerably, i. e. their active impulse to work, — a happy spirited youth, eager and forward-looking with plenty of sun upon their brows. Undoubtedly their high spirits help them to unfold many a problem connected with their work in the local unit of Round Hill. In view of their good will and enormous energy exerted in the way of building their own characters plus sharing their part of the work for the benefit of the parish, I am sincerely convinced that such activities will counteract varied dangers to which others are exposed, who have no profitable engage-

ment to protect them from incurring trouble. For every one determines the nature of his future life, by the way he lives the present one.

Besides being present at the meeting I have had a pleasant adventure driving 12 miles to the place of our meeting. My chauffeur was unusually dexterous behind the wheel. but unfortunately, due to weak brakes, we hit the pot holes with all the force of gravity and glided over the bumps with thundering speed of shying broncos, but no disastrous effects took place, for at times they claim the roads are much worse, and even so, it doesn't hinder them from getting together. We wounded up the trail by swinging the car into the yard of Jack Strilchuk, where we conducted our meeting. Being here for the first time, I kept a watchful eye on all the proceedings. When we finally got acclimatized to our surroundings, Anton Maslanka, who presided over the meeting, opened the meeting with the Lord's Prayer. This was done with unusual dignity and self-possessed manner which brought about an approval of the minutes and in a tip-top fashion the first phase of our meeting was closed.

Then came the financial statement and discussions as to the raising of more money for the club. Amongst other suggestions, one pleased me greatly for this enterprise will engage all their resources and talents and will provide all members with mutual amusement plus furnishing them with means of developing skill in stage performances and an easy but efficacious way of acquiring phrases which are so essential in carrying an interesting and amusing conversation. This suggestion was to put on plays, brought up by Edward Wilke.

After our meeting a very relishing lunch was served by Mrs. Strilchuk. I really enjoyed myself being with them and hope they work hard and may they have all the success and prominence which their efforts merit.

E. B.

* * *

ГОЛДЕН, Алберта

РІЧНІ ЗБОРИ

Річні збори відбулися дня 5-го жовтня вечером у церковній салі. Першою точкою на зборах був вибір заряду на слідуючий рік. До него ввійшли:

Сафонія Ганас — голова,
Ольга Депутан — писарка,
Василь Бабій — скарбник,
Франко Стецик — заст. голови.

В часі нарад, що слідували, принято внесок Василя Бабія, щоб урядити "кард парті" на 19-го жовтня. Цею забавою мали занятися Паранька Фарина, Стефка Стецик, Никола Цимбалюк і Василь Бабій. На зборах, крім 17 членів, був й о. Е. Білик.

* * *

УСПІШНА ЗАБАВА

Наради зборів не були даремні, бо справді в назначений день, 19-го жовтня, відбулась дуже успішно намічена забава. Крім молоді прибуло багато старших парохіян і разом весело провели вечірок. По проголошенню імен тих, що здобули в грі нагороду, дівчата подали всім гарну перекуску. Ще й по цім багато з присутних довго забавлялися і тішилися тим, що молодь знов береться до праці. Заряд відділу щиро дякує всім членам і старшим гостям, що так радо відізвалися на їхній зазив.

Ольга Депутан,
писарка.

* * *

ВІЛНА, Алберта.

ЗАСНОВАНО НОВИЙ ВІДДІЛ

Наш відділ був заснований на самім початку цего року. Це була тільки проба, бо в нашім окрузі є дуже мало молоді. В тимчасовім заряді були Іван Кучер, голова; Іринка Політило, заст. голови; О. Ґербер, писар; О. Кучер, скарбник; В. Ґербер й Оля Дезик, контрольори. За той рік ми відбували збори, однак не точно після правильника. Часом були на них о. Вінцентайло, наш парох.

Досі ми мали кілька підприємств, занялися колядою. При кінці вересня ми мали річні збори, на котрих були о. Адамс. Тепер наш заряд той самий, тільки що з причини відізду нашого писаря, ми вибрали нову — Олю Марію Муж.

На зборах дня 19-го жовтня на наших зборах були о. Джіґолик і на їхнє поручення ми маємо повідомити Пров. Заряд про наше існування і працю. Ми так зробили і просили цей Заряд, щоб відбути в нас окружний зїзд молоді ще цего року. Маємо надію, що наш маленький відділ буде гарно розвиватися та стане поміччю нашій парохії.

ПРАЩАЛИ ЧЛЕНА

В неділю 12-го жовтня молодь з Вілна зібралась в домі п-ва Гук, щоб попращати одного з своїх членів, Петра Гука, перед його відїздом на науку до Торонта. В часі веселої забави ми вручили йому дарунок. При цій нагоді ми памятали про нашу ґазетку "Юнацтво" і на неї зложили $4.00. Збірку перевели О. Кучер і Й. Бойчук.

Оля Марія Муж,
писарка.

SASKATCHEWAN

ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ ЗЇЗД У.К.Ю. САСКАЧЕВАНУ

Спільна конвенція провінціяльних секцій УКЮ і БУК-а відбулась в Саскатуні в днях 11-13-го жовтня. В суботу вечером відбулась реґістрація делеґатів УКЮ і вибрано номінаційну комісію. З відділів були представлені: Кадворт, Бруно, Ґудів, Айтуна, Пейнтон, Геффорд, Кридор, Принс Алберт, Саскатун, Алвена, Ростерн. По виборі номінаційних комісій відбулася спільна забава для молоді і старших.

В неділю рано були читані Служби Божі, а опісля співана, що її відправив Впр. о. Г. Шавель, ЧНІ з Йорктон, Саск. Діяконували о. Криворучка з Саскатуну й о. Билина з Мондеру. Проповідь виголосив о. І. Бала з Йорктону. На цій Службі Божій молодь численно приступила до св. Тайн.

По спільнім обіді в парохіяльній салі УКЮ відбуло свої збори й вибрало заряд на слідуючий рік. В склад цього заряду входять:

о. І. Бала — духовний провідник,
Стефан Кобринський — голова,
Ілько Стецик — заступник голови,
Марія Фірман — писарка,
Тереса Лотоцький — помічниця писарки,
Марґарета Сеник — скарбничка,
Анеля Воробець — пята членкиня,
Марія Музика, Олекса Ячишин, і Роман Качур — контрольори,
Мих. Гоменюк — пресовий референт.

В третій годині молодь перенеслась до головної салі на головне засідання БУК-а. Першим бесідником був п. Іван Новосад, писар Централі. Він зазначив потребу скріплення наших сил, а це можна осягнути, говорив він, тільки ділом. "Мусимо самі приступити до праці — нас ніхто не заступить; ніхто нам не поможе; наша орґанізація зайде так далеко, як далеко зайдемо ми самі," це були три головні точки його промови.

По нім говорив о. Билина. Він представив теперішне положення нашого народу під релігійним і національним оглядом. Чим більше знищення потерпів наш нарід на рідних землях, тим більший обовязок мають українці в Канаді закріплювати та розвивати свою культуру. Остерігав перед безнадійністю та запевняв всіх, що минеться час неволі наших братів та що Україна знов повстане.

о. Бала вказав на велику потребу виховного інституту для молоді та дав заклик до збірки на цю ціль. Будова цього інституту починається на весні. Між жертводавцями було поважне число молоді. головно вихованців теперішної Бурси. Збірка принесла $700.00. Честь і слава нашим жертводавцям!

В часі представлення вечером промовляв до молоді п. Корчинський. Ціль промови було поінформувати молодь про тайну працю комуністів в Канаді та остерегти її перед їхніми засідками.

В понеділок молодь зійшлась на закінчення нарад. На бажання всіх о. Бала обіцяв постаратися про спеціяльний курс для молоді в Йорктонськім окрузі цеї зими.

Зїзд закінчився спільним бенкетом в Ілай Блу Рум. Тут ще о. Билина оповів свої переживання від 1939 р. і про долю українців під жорстоким ворогом. Промовляв також новий голова УКЮ — Ст. Кобринський.

* * *

Заряд У.К.Ю. складає сердечну подяку Отцям Билині і Балі за участь, поміч, цінні поради й вказівки. Також парохові, о. Фірманові дякує за щиру працю з зарядом за минулий рік та за поміч у приготовленні цего зїзду. Панові Новосадові заряд рівнож дякує за участь і особливо за цінну літературу та концертові матеріяли, що їх молодь могла тут набути.

Бувший пров. заряд дякує ще й всім Отцям та відділам У.К.Ю. за співпрацю у минувшині.

За уступаючий заряд,
Ілько Стецик, голова,
Марія Фірман, писарка.

ДО ЗАРЯДІВ І ЧЛЕНІВ У.К.Ю. АЛБЕРТИ

(Продовження з 2-ої сторони окладинки)

Познакомитися, поспівати і забавитись без музики. Виміна думок скріпить орґанізацію. Запросити бесідника, щоб виголосив промову про **"Добродійну працю Молоді."**

5. Пров. Заряд дає до відома всім відділам, що в днях 27-28 грудня відбудеться **Конвенція У. К. Ю.** в Едмонтоні. На цю Конвенцію мають приїхати предсідники й секретарі та ще бодай один-два члени. Характер цієї Конвенції стисло орґанізаційний. На цю Конвенцію можуть прибути також курсанти Перших Курсів Провідників У. К. Ю. Особливо запрошуємо наших укр. кат. учителів.

Програма Конвенції буде подана пізніше, але вже заздалегідь просимо приготовитись, щоб ця Конвенція була успішна під кожним зглядом. Кожний наш успіх залежить виключно від загального заінтересування, загальної кооперації і загальної співпраці.

6. Звіт праці У. К. Ю. в місяці грудні просимо прислати до Пров. Заряду найдальше до 10-го січня, 1948, на адресу:

Ukrainian Catholic Youth
8317 - 105th St., Edmonton.

За Пров. Заряд У. К. Ю.
Олекса Курило — голова.
Василь Процків — секретар.
о. Севастіян Курило, ЧСВВ. асистент.

The UCY Discussion Table

Ukrainian Literature

TREATISE IX

HRIHORI SKOVORODA.

Skovoroda, the philosopher, poet and ethical teacher was born in 1722 near Poltava. Coming from a rather wealthy kozak family, he was able to secure a good education and consequently became a teacher. His love for learning constantly urged him to study. Although he knew well the Greek, Latin, German and Hebrew languages and was very interested in the classical authors of Greece and Rome, he was more interested in the world and the people whom he met. He wandered over most of Europe, teaching all whom he met by word, example and his writings. He was an outstanding thinker of his day, daring to proclaim and act upon the principle that the great of the world were no more important than the small.

His great object in life was to know himself, to understand human nature and human capabilities and that nature was as inherent in the serf as in the nobleman. Most of his teachings were greatly influenced by his long travels, where he was in contact with Protestantism and Masonry.

Among his numerous writings the most outstanding are **Narcissus** and the book **Ashkan** (both dealing with self-knowledge) and the **Conversation on Spiritual Peace.** They were constructed in the form of a Platonic dialogue which was hardly understood by the common people. It was his oral instructions and the force of his example that found its way into the heart of the people. A few of his songs are still sung in our day.

To the demoralized and disorganized nation, whose life was flickering to a new low, he revealed the possibilities of a newer and different democracy and a kindly and humane outlook on life. By neither defending the existing order nor sponsoring a reaction against the prevailing system, he avoided its evils and kindled a spark of hope in the desperate people. He taught the value of the individual when the individual was neglected. He taught the dignity of man as man when rank and glory was the supreme good. He emphasized the reality of the spirit and of the truth when the will of the sovereign was the supreme law. Because of his teachings, he can be regarded as one of the group of the eighteenth century thinkers and scholars, who, together with Benjamin Franklin and others, laid the foundation for the beginnings of Romanticism.

It was from Skovoroda that other Ukrainian writers, e. g. Kotlyarevsky and Kvitka, learned to love their country, their poor fellow-men, and their despised national language.

Questions. Was Skovoroda a learned man? What mostly interested him? What was the main principle in his teachings, writings and instructions? How did he influence the next generation?

The Sacrament of Confirmation

(continued)

There are three Sacraments which stamp the soul indelibly as God's possession—Baptism, Confirmation and Holy Orders. Confirmation makes the one on whom it is conferred a **soldier** of God **forever.**

Your relationship to God as soldier behooves you to reflect seriously on it and its consequences every day. In Baptism God adopted you as His child; Confirmation enrolls you, the child of God, in the army of Christ. You actually become a soldier in the Kingdom of God in this world and are so registered in Heaven. You must exhibit in your whole life all the qualities of a soldier: loyalty to God even when others are not loyal; fighting even when others do not fight for the promotion of the cause of God; readiness to die for Christ as the good soldier of any nation must be ready to die for his country. Your fight must not be altogether in your own behalf. although you must fight for your own protection from the many dangers which surround you.

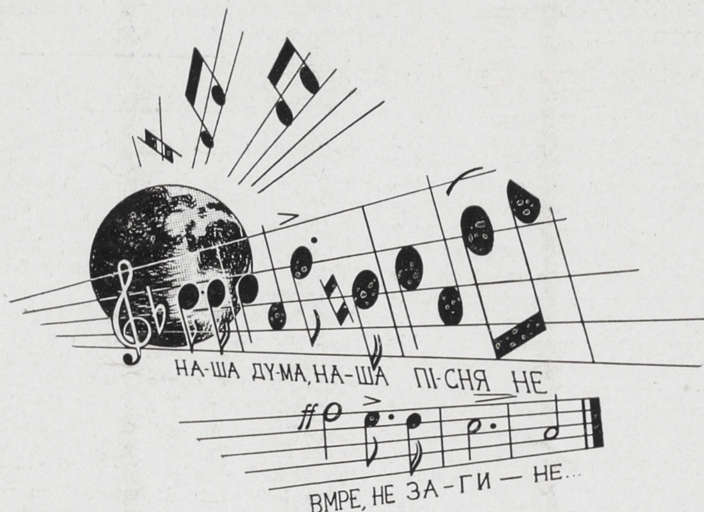
What more, as a soldier you are expected to look for opportunities daily to win others for Christ. You can do this forcibly by your example, which will win your neighbor's respect first for you and then for the Church of which you are a member, for Christ, Whose soldier you are, and Whose cause you seek to promote.

Every soldier of Christ must be an Apostle of Christ, must work for Christ in his home, in his neighborhood, in his place of work, during his recreation — in other words, at all times. The priest can preach only to those who patronize his church, but the laity can preach and live the gospel among all their relatives and acquaintances. They not only **can** do this, but they **must** do it. If they do not do it they are traitors, they are against Christ according to His own words: "He that is not with Me is against Me."

Ponder seriously every day of your life the question: "What kind of a soldier of God have I been?"

Questions: What do you become after you receive the Sacrament of Confirmation? What duties does it impose on you? Does a soldier usually fight for himself? If not, for whom or what? For whom and for what must Christ's soldiers fight?

GREAT NEWS FOR ALL

Our Ukrainian heritage of song is priceless — and fully realizing this, the St. Nicholas Youth League of Winnipeg, has just completed publication of a wonderful new Ukrainian song book most suitable for U.C.Y. Clubs and groups, schools and in general all Catholic Ukrainian organizations that value the cultural talents of the Ukrainian nation. Check over the following points:-

— Over fifty popular Ukrainian songs in clear, large, easily-read Ukrainian type.

— An English supplement to add variety.

— A complete easily-referenced index.

— The cost is remarkably little — 15 cents each — and if your club orders over 25 books, a 15% discount is given. Postage is prepaid to any point in Canada and the United States.

— Make sure your club group or locality doesn't pass up this opportunity. You'll treasure these books for a long, long time and your parents will be immensely pleased with them, as well. A sing-song enlivens and puts spirit into any club and these song books are "just the thing" all clubs and groups have been looking for.

— Place your order **NOW —**

Order from:

THE ST. NICHOLAS YOUTH LEAGUE
612 Flora Avenue, Winnipeg, Man.

IMMEDIATE DELIVERY ENSURED!

ALBERTA PRINTING CO., 10345-96 ST., EDMONTON